

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: D. N.**, zastoupen Mgr. René Gemmelem, advokátem, se sídlem K. Sliwky 126/18, Karviná - Fryštát, proti **žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 58 Ca 48/2004 - 30 ze dne 19. 1. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu blíže označený v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jenž jako orgán II. stupně (dne 25. 11. 2004, č. j. DSH/13734/04/DO) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Třinec č. j. Prv/DP - 98/04 - By ze dne 30. 9. 2004, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) a na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 25. 1. 2004 ve 23.05 hodin v obci Ř. na místní komunikaci řídil motorové vozidlo tovární značky Opel Campo SPZ X a po pozitivní dechové zkoušce na alkohol se odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, čímž porušil ustanovení § 4 písm. a) a b) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 11 a § 30 odst. 2 zákona o přestupcích mu za toto jednání byla uložena sankce, a to pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 18 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň byl žalobce zavázán zaplatit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně své námitky směřuje do skutkových zjištění správních orgánů obou stupňů a posouzení těchto namítaných vad v řízení žalobním krajským soudem.

Stěžovatel v první řadě tvrdí, že předcházející správní řízení před správními orgány obou stupňů trpí závažnými procesními vadami, které mohly způsobit nezákonnost rozhodnutí (ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). Stěžovatel namítá, že správní orgán prvního stupně konal ústní jednání dne 27. 9. 2004 v jeho nepřítomnosti, ačkoliv prostřednictvím svého právního zástupce předložil doklad, že toho dne navštívil lékaře, a nemohl se tedy ústního jednání zúčastnit. Stěžovatel uvedl, že pokud snad měly správní orgány či krajský soud v dalším řízení pochybnosti o důvodnosti jeho návštěvy u lékaře, mohly si od něj vyžádat bližší zprávu. Pro účely ověření tohoto tvrzení stěžovatel v kasační stížnosti zprostil svou ošetřující lékařku mlčenlivosti a navrhl, aby si zprávu potvrzující důvodnost stěžovatelovy návštěvy lékaře vyžádal sám Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel dále namítá, že ho správní orgány obou stupňů nevyslechly, ačkoliv o to prostřednictvím svého právního zástupce žádal, a tím mu odňaly možnost osobně se k věci vyjádřit. Dále správním orgánům vytýká, že k žádosti právního zástupce nezaslaly právnímu zástupci kopii správního spisu, kterou požadoval, což je podle stěžovatele v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel brojí rovněž proti tomu, že správní orgány obou stupňů neprovedly stěžovatelem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, který by podle jeho názoru postavil na jisto, že motorové vozidlo neřídil a v době údajného spáchání skutku na daném místě vůbec nebyl, jelikož podpisy, které se nacházejí na listinách Policie České republiky při provádění silniční kontroly, nejsou jeho. Stěžovatel namítá, že za situace, kdy podpis zpochybňuje, je navrhovaný důkaz znaleckým posudkem nezbytným, protože nelze vycházet pouze z výpovědi policisty přítomného kontrole. Zasahující policista totiž podle stěžovatele není nestranným svědkem pro poměr k věci.

V dalším stěžovatel napadá právní posouzení věci. Stěžovatel namítá, že i kdyby v napadeném rozhodnutí uvedený skutek spáchal, musí opakovat svou argumentaci rozvedenou ve správní žalobě, kterou napadal vypovídací hodnotu detekčních trubíc Altest. Stěžovatel uvedl, že sdílí právní názor soudu, že podstatou vytýkaného protiprávního jednání je odmítnutí podříditi se lékařské prohlídce spojené s odběrem krve nebo moči po pozitivní dechové zkoušce, a že dechová zkouška je pouze orientační a nedovozuje se z ní konkrétní množství alkoholu řidiče. Tvrdí však, že povinnost podrobit se lékařskému vyšetření nastupuje pouze tehdy, pokud je dechová zkouška provedena prostřednictvím kvalifikované techniky způsobilé alkohol v dechu detekovat. V tomto kontextu stěžovatel odkázal na podle jeho názoru „notoricky známé“ stanovisko mezinárodní lékařské komise akceptované také českými toxikologickými ústavy, že detekční trubice Altest takovým prostředkem nejsou a být ani nemohou, jelikož neměří přítomnost alkoholu v dechu, nýbrž směs různých metabolitů lidského organismu.

Konečně pak stěžovatel vytkl nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro absenci odůvodnění ve vztahu ke stěžovatelově námitce uplatněné při soudním jednání, která se týkala nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí ve vztahu k výši uložené sankce, a to rovněž pro absenci odůvodnění. Stěžovatel namítá, že krajský soud nejen že pro tuto vadu nepřezkoumatelnosti napadená rozhodnutí správních orgánů nezrušil, ale sám své rozhodnutí ponechal k této námitce bez odůvodnění rovněž.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze správního a soudního spisu vyplývají pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti:

K oznámení přestupku je na č. 1. 2 správního spisu založen vyplněný formulář o provedení dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu tubicí Altest ze dne 25. 1. 2004. Tento formulář obsahuje mj. i vyjádření kontrolované osoby, v němž je uvedeno, že kontrolovaná osoba požila před jízdou jedno pivo, po požití alkoholu ujela 2 km a že nechce odebrat krev, neboť jde ráno na směnu. Celý formulář je stvrzen podpisem kontrolované osoby. Dále je na č. 1. 6 správního spisu založen protokol o podání vysvětlení podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 9. 2. 2004, který je podepsán stěžovatelem (jeho totožnost byla ověřena občanským průkazem), přičemž se tento podpis zjevně shoduje s podpisem na výše zmíněném formuláři připojeném k oznámení o přestupku. Dále z úředního záznamu policistů konajících kontrolu ze dne 25. 1. 2004 (č. 1. 3 a 4 správního spisu) vyplývá, že stěžovatel byl dne 25. 1. 2004 ve 23.05 hodin jako řidič osobního motorového vozidla Opel Campo SPZ X kontrolován příslušníky Policie ČR, byl vyzván po zjištění silného zápachu alkoholu z úst k provedení orientační dechové zkoušky detekční tubicí Altest, kterou neodmítl. Dechová zkouška byla pozitivní, detekční trubice Altest se zabarvila zeleně k rysce č. 2; poté byl stěžovatel vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření (odběru krve, popř. moči) ke zjištění přítomnosti alkoholu - toto vyšetření stěžovatel odmítl.

Stěžovatel byl poté obviněn Městským úřadem Trinec ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích a předvolán k ústnímu jednání na den 22. 3. 2004 (nepodařilo se včas doručit), znovu pak na 19. 4. 2004 - při tomto jednání stěžovatel uvedl, že využije práva na zastupování advokátem Mgr. René Gemmelem, přičemž na výzvu správního orgánu, aby se k věci vyjádřil, stěžovatel uvedl, že se k věci vyjadřovat nebude, neboť trvá na přítomnosti svého advokáta (protokol o ústním jednání z 19. 4. 2004, č. 1. 14 správního spisu). S ohledem na to správní orgán nařídil další termín ústního jednání, a to na 26. 5. 2004. Na tento přípis reagoval zástupce stěžovatele dopisem ze dne 11. 5. 2004, v němž jednak požadoval zaslání kopie všech podkladových materiálů na adresu své kanceláře, jednak požádal o přeložení ústního jednání. Žádosti o přeložení ústního jednání Městský úřad Trinec vyhověl, jako nový termín určil 9. 6. 2004, pokud šlo o požadované kopie, právnímu zástupci dopisem ze dne 18. 5. 2004 sdělil, že fotokopie podkladových materiálů a jejich zaslání neprovede, neboť každý účastník má právo se dostavit k ústnímu jednání a má právo nahlížet do spisu, činit si z něj výpisky a poznámky, případně si pořídit na místě za úplaty fotokopie. Na toto sdělení zástupce stěžovatele reagoval nesouhlasným dopisem ze dne 20. 5. 2004, v němž mj. uvedl, že pokud správní orgán prvního stupně své stanovisko nezmění, nechť je

zmíněný dopis považován současně za stížnost proti nečinnosti a je zaslán k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Správní orgán tak učinil (v postoupení stížnosti mj. poznamenal, že podle jeho názoru se zástupce stěžovatele svými požadavky na zaslání kopie celého spisu a neustálými omluvami z ústního jednání řízení protahovat do uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku); krajský úřad tuto stížnost zamítl jako nedůvodnou dne 4. 8. 2004. Pokud jde o termín ústního jednání, úspěšné bylo po několika marných pokusech až nařízení jednání na 27. 9. 2004, stěžovatel i jeho zástupce byli řádně obesláni.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 9. 2004 vyplývá, že stěžovatel se k ústnímu jednání nedostavil. Právní zástupce stěžovatele předložil na omluvu svého klienta propustku od zaměstnavatele stěžovatele k jeho ošetřující lékařce ze dne 27. 9. 2004. Dále z protokolu vyplývá, že právní zástupce po sdělení obvinění z přestupku měl možnost seznámit se s obsahem správního spisu, přičemž dobu, která mu byla poskytnuta k seznámení, označil za dostačující. Po seznámení se s obsahem spisu zástupce stěžovatele prohlásil, že se stěžovatel vytýkaného přestupku nedopustil, protože uvedeného dne označené vozidlo vůbec neřídil a tedy nebyl ani zastavován hlídkou Policie České republiky. Pokud je na listu č. 2 správního spisu uveden podpis kontrolované osoby, nejedná se podle právního zástupce stěžovatele o podpis stěžovatele. Pokud policisté tvrdí, že se řidič kontrolovaného vozidla prokázal občanským a řidičským průkazem a osvědčením o technickém průkazu, zástupce stěžovatele uvedl, že musí s klientem konzultovat, kdo se těmito doklady místo něho mohl neoprávněně prokazovat. Závěrem pak zástupce stěžovatele při ústním jednání namítl, že policista slyšený při ústním jednání jako svědek nepředložil žádný doklad totožnosti, dále navrhl, aby správní orgán vyslechl stěžovatele, zajistil atest státní zkušebny na detekční trubice Altest a nechal vypracovat znalecký posudek, který by osvědčil pravost podpisu stěžovatele na formuláři o oznámení přestupku. Konečně pak upozornil, že podle ustálené judikatury Krajského soudu v Ostravě nejsou detekční trubice Altest způsobilé k prokázání alkoholu v krvi, a nejsou tedy jako důkaz přípustné.

V rozhodnutí o přestupku Městský úřad Třinec konstatoval, že shromážděné listinné důkazy prokazují, že stěžovatel byl vyzván při silniční kontrole k provedení dechové zkoušky, které se také dobrovolně podrobil. Po pozitivní dechové zkoušce ovšem odmítl lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči. Námitku právního zástupce stěžovatele, že stěžovatel rozhodného dne motorové vozidlo vůbec neřídil, zhodnotil správní orgán prvního stupně jako námitku účelovou, kterou vyvrací svědectví zasahujícího policisty. Pokud jde o námitku nepravosti podpisu klienta, správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že jakékoliv další ověřování pravosti stěžovatelova podpisu je nadbytečné, neboť i laickým pohledem a porovnáním podpisů stěžovatele na protokolu o podání vysvětlení Policii České republiky dne 9. 2. 2004 a dalších podpisů obsažených ve správním spisu je shoda s podpisem na oznámení o přestupku natolik evidentní, že o totožnosti kontrolované osoby není pochyb. Pokud jde o námitku, že svědek (zasahující policista) neprokázal nijak svou totožnost v řízení před správním orgánem, správní orgán ji vypořádal konstatováním, že svědek je správnímu orgánu z úřední činnosti znám. Konečně pak správní orgán prvního stupně rovněž vypořádal námitku stěžovatelova právního zástupce, že detekční trubice Altest není způsobilá prokázat přítomnost alkoholu v krvi. K této námitce konstatoval, že výsledky testu detekční trubicí Altest nepovažuje za důkaz přítomnosti alkoholu v krvi, ale jako orientační zkoušku na přítomnost alkoholu. Podstatou vytýkaného jednání totiž není skutečnost, že by byl stěžovatel při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, ale že odmítl provést úkony, které mu zákon ukládá jako povinnost v případě, že je dechová zkouška pozitivní.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž předně napadal skutečnost, že mu byla odepřena možnost vyjádřit se k věci u ústního jednání, jinak v podstatě zopakoval námitky, které vznesl již při jednání jeho právní zástupce. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání k námitkám stěžovatele uvedl, že procesní práva stěžovatele nebyla nijak zkrácena. Správní orgán prvního stupně stěžovatele i jeho právního zástupce na všechna jednání řádně předvolal. K ústnímu jednání se dostavil pouze právní zástupce a předložil pouze propustku k lékaři, která podle žalovaného prokazuje pouze skutečnost, že stěžovatel byl někdy dne 27. 9. 2004 u lékaře, neprokazuje, že stěžovatel byl skutečně nemocen. Tato omluva tedy nemohla být chápána jako náležitá omluva ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Pokud jde o námitku nezaslání spisové dokumentace dle požadavku právního zástupce stěžovatele, žalovaný shrnul v podstatě argumentaci správního orgánu prvního stupně, stejně tak se ztotožnil se skutkovými zjištěními a právním hodnocením správního orgánu prvního stupně, a proto odvolání zamítl.

Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobou, jejíž námitky opět korespondovaly co do obsahu s námitkami odvolacími ve správním řízení. Krajský soud žalobu zamítl s tím, že pokud jde o námitku stěžovatele, že neměl možnost být přítomen ústnímu jednání, je třeba konstatovat, že stěžovatel byl v této fázi správního řízení řádně zastoupen advokátem, který u ústního jednání správního orgánu byl přítomen, a který stěžovatele z neúčasti omluvil a ve věci vyjádřil jeho stanovisko k projednávané věci. Stěžovatel byl u ústního jednání tedy jednak řádně zastoupen svým advokátem, jednak pak nedoložil věrohodným způsobem svou neschopnost zúčastnit se tohoto jednání ze zdravotních důvodů, neboť samotná propustka, která byla ve fotokopii správnímu orgánu předložena a která je součástí správního spisu, nedokládá sama o sobě neschopnost zúčastnit se jednání správního orgánu v uvedený den. Co se týče námitky nezaslání kopie spisu, krajský soud konstatoval, že podle ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, dále jen „správní řád“, účastníci řízení mají právo nahlížet do spisu s výjimkou protokolu o hlasování a pořizovat si z nich výpisy. Z uvedeného ustanovení vyplývá právo účastníka řízení nahlížet do spisu pořizovat si z něho poznámky resp. za příslušný poplatek požadovat pořízení jejich opisu. Z uvedeného ustanovení nelze v žádném případě dovodit to, že je povinností správního orgánu, aby na žádost pořizoval sám pro účastníky řízení výpisy nebo opisy ze spisu resp. je dokonce byl povinen na určenou adresu doručovat. Pokud šlo o námitky ohledně skutkových zjištění, krajský soud odkázal na protokol o výsledku svědka - zasahujícího policisty, který potvrdil, že kontrolovaným řidičem byl stěžovatel a který, slyšen jako svědek při ústním jednání soudu, jednoznačně uvedl, že stěžovatele zná osobně z rekreačního střediska, kde byl stěžovatel zaměstnán. Dle názoru soudu byla výpověď tohoto svědka natolik dostatečně věrohodná, že o ní není možno pochybovat a rovněž není pochybovat o pravosti podpisu stěžovatele jakožto kontrolované osoby na oznámení o dopravním přestupku ze dne 25. 1. 2004. Pokud jde o použití detekčních trubic Altest, krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, že dechová zkouška na alkohol provedená tímto způsobem je toliko orientační a je-li pozitivní, nastupuje povinnost řidiče podrobit se odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 20. 2. 2006, kasační stížnost byla podána dne 6. 3. 2006.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které sám označuje za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž Nejvyšší

správní soud se s jeho subsumpcí ztotožňuje. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní kasační námitky stěžovatele se opírají o důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. by mohl naplnit odůvodněnost kasační stížnosti jedinečně potud, pokud by se jednalo o to, že krajský soud měl napadené správní rozhodnutí zrušit k důvodně vytýkaným žalobním námitkám spočívajících ve vadách řízení založených na tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, anebo že při jejím zjišťování došlo k porušení zákona takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Chybějící opora ve spisech by mohla být konstatována, pokud by správní orgán vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplynuly ani jinak nevyšly najevo, anebo by pominul skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, anebo pokud by v hodnocení důkazů byl z hlediska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, případně věrohodnosti přítomen logický rozpor. Skutkové zjištění by nemělo oporu ve spisech, anebo by s nimi bylo v rozporu tehdy, pokud by se týkalo skutečnosti významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Důvodem kasační stížnosti je tedy nutno rozumět výsledek hodnocení důkazů správním orgánem, který neodpovídá postupu, jenž plyne z § 32 a § 34 správního řádu (které se v důsledku § 51 zákona o přestupcích použijí primárně). Citovaná ustanovení správního řádu ukládají správnímu orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zatím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není správní orgán vázán jen návrhy účastníků řízení. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku mj. právo uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu.

Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pak míří na nesprávné právní posouzení věci, k němuž by mohlo dojít, pokud by správní orgán neaplikoval příslušnou právní normu na přesně a úplně zjištěný skutkový stav, anebo normu sice správnou, leč její výklad by z pohledu Nejvyššího správního soudu neobstál.

Posouzení důvodnosti kasační stížnosti nejprve vyžaduje vymezit relevantní skutečnosti, které bylo třeba prokazovat, z pohledu hmotného práva. Stěžovatel byl obviněn z přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o přestupcích. Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi se podle § 30 odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona o přestupcích dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, se odmítne podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní. Za tento přestupek je možno podle odst. 2 téhož ustanovení uložit pokutu do 15 000 Kč a zákaz činnosti do dvou let.

Skutečnosti, které bylo třeba v řízení o tomto přestupku dokazovat, plynou ze skutkové podstaty: spočívaly ve zjištěních, zda stěžovatel vykonával činnost, při níž mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, dále zda dechová zkouška byla

pozitivní a konečně, zda se odmítl podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Pokud jde o zjištění skutečnosti první, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu i žalovaného, že z listin založených ve správním spisu zcela dostatečně vyplývá, že stěžovatel řídil označené osobní motorové vozidlo v inkriminovaný den a hodinu; stěžovatelem namítanou nevěrohodnost svědecké výpovědi zasahujícího policisty a zpochybnění pravosti podpisu na oznámení o přestupku Nejvyšší správní soud nesdílí. Pokud jde o zpochybnění výpovědi svědka, Nejvyšší správní soud neshledává jediného důvodu, a konec konců žádný důvod neuvedl ani stěžovatel, z jaké příčiny by zasahující policista měl mít zájem na „očernění“ stěžovatele a na jeho neoprávněném postihu. Není žádného rozumného důvodu se domnívat, že by si zasahující policista celý incident vymyslel. Nadto je tvrzení stěžovatele zpochybněno i tím, že o jeho totožnosti jako kontrolované osobě svědčí jeho podpis na oznámení o přestupku. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud sdílí závěr, že s ohledem na zjevnou grafickou shodu podpisu na oznámení o přestupku s podpisy stěžovatele na dalších listinách založených ve správním spisu nelze rozumě pochybovat o jeho nepravosti. V tomto kontextu je třeba vskutku považovat stěžovatelovo zpochybnění pravosti podpisu za účelové. Při této jednoznačnosti skutkového děje pak je třeba souhlasit s tím, že znalecké posuzování podpisu by bylo ve správním řízení zcela nadbytečné. Nejvyšší správní soud se nemůže ubránit stejnému dojmu jako žalovaný, že celé zpochybnění skutkového děje a požadování dalších skutkových zjištění mělo ze strany stěžovatele obstrukční charakter a směřovalo k protahování řízení o přestupku zjevně s vidinou dosažení uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku.

Druhou skutečností, již bylo nutno v řízení prokázat, je, zda výsledek dechové zkoušky byl pozitivní. Jak výše uvedeno, zde by správní orgán mohl pochybit, pokud by vzal v úvahu skutečnosti, které z důkazů nevyplývaly, anebo pominul skutečnosti, které vyplývaly, anebo by se dopustil chyby v logickém usuzování. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel správnímu orgánu (a tedy i soudu) především vytýká, že detekční trubice Altest není způsobilá objektivně prokázat přítomnost alkoholu v dechu, neboť reakční činidlo v této trubici změnilo své fyzikální vlastnosti v reakci na různé produkty lidského metabolismu. Poukazuje přitom na „obecně známá“ vyjádření toxikologických pracovišť a rovněž i na trestněprávní judikaturu, která odmítla výsledek zkoušky detekčními trubicemi Altest jako důkaz toho, že daná osoba byla pod vlivem alkoholu. K této námitce Nejvyšší správní soud poznamenává, že nikoliv vše, co účastník řízení označí za „obecně známé“ skutečně obecně známé je. Zejména nejsou obecně známými skutečnostmi, které by nebylo třeba prokazovat, odborné posudky z nejrůznějších vědeckých oborů. Z tohoto hlediska je poněkud nedostačující odkaz na blíže nespecifikovaná stanoviska předních toxikologických pracovišť. I kdyby však Nejvyšší správní soud akceptoval stěžovatelovu námitku o tom, že reakční činidlo detekční trubice Altest reaguje na rozličné metabolity, nikoliv pouze na metabolity alkoholu, musí v kontextu ostatních skutečností považovat závěr krajského soudu, že dechová zkouška byla pozitivní, za prokázanou. Je třeba totiž poukázat na to, že v oznámení o přestupku (resp. ve vyplněném formuláři o dechové zkoušce), o jehož pravosti, jak bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud nemá důvodu pochybovat, je zcela jasně zaznamenáno stěžovatelovo vyjádření, a to v reakci na provedenou dechovou zkoušku s pozitivním výsledkem, že před jízdou alkohol požil. Tato skutečnost podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně vylučuje závěr, že reakce detekční trubice byla falešně pozitivní. Námitka, že výsledek zkoušky detekční trubicí Altest neprokazuje přítomnost alkoholu v krvi je pak v kontextu posuzovaného ustanovení, resp. vytýkaného

jednání, zcela irelevantní. Dostupné důkazy tedy podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu opravňují závěr, že i druhá skutečnost, již norma vymezuje, byla naplněna.

O skutečnosti, že stěžovatel posléze odmítl lékařské vyšetření, pak nebylo v řízení sporu. Závěry správního orgánu prvního stupně i žalovaného tedy mají oporu v provedeném dokazování a nejsou s ním v rozporu; proto krajský soud nepochybil, jestliže stěžovatelovy námitky zamítl.

Co se týče stěžovatelových námitek jiných vad řízení před správním orgánem, konkrétně odepření možnosti účastnit se ústního jednání a odepření zaslání kopie správního spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům:

Podle ustanovení § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích lze v nepřítomnosti obviněného z přestupku věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. V dané věci je z obsahu spisu nesporné, že stěžovatel jako obviněný z přestupu byl k ústnímu jednání řádně předvolán. Rovněž je nesporné, že se v určený den a hodinu k projednání přestupku nedostavil. Zabránit za těchto okolností v jednání v jeho nepřítomnosti mohla pouze, s ohledem na dikci citovaného ustanovení, náležitá omluva prokazující důležitý důvod nepřítomnosti stěžovatele. V tomto kontextu Nejvyšší správní soud musí souhlasit se závěry žalovaného i krajského soudu o tom, že propustka k lékaři vystavená zaměstnavatelem, byť lékařem potvrzená, nevypovídá ničeho o tom, zda měl stěžovatel důležité důvody k tomu, aby se k ústnímu jednání nedostavil. Zmíněná propustka snad osvědčuje skutečnost, že někdy v době před ústním jednáním v den jeho konání stěžovatel lékaře navštívil, a že v době konání ústního jednání již u lékaře nebyl, neboť jinak by nemohl svému právnímu zástupci propustku předat. Nevypovídá však ničeho o tom, z jakého důvodu lékaře navštívil, a už vůbec ničeho nevypovídá o tom, zda případně jeho zdravotní stav vylučoval přítomnost na jednání. S ohledem na to, že žádný jiný důkaz o důvodnosti nepřítomnosti nebyl stěžovatel schopen předložit ani v řízení odvolacím, ani v řízení o žalobě, Nejvyšší správní soud nevidí důvodu, proč by měl přistupovat na důkazní návrh uplatněný v kasační stížnosti. S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud postup správního orgánu, pokud jednal v nepřítomnosti stěžovatele, za postup v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích.

Stejně tak i námitku porušení procesních práv stěžovatele, resp. jeho právního zástupce, tím, že mu nebyla k jeho žádosti zaslána kopie správního spisu, musí Nejvyšší správní soud považovat za lichou. Pokud stěžovatel argumentuje blíže nespecifikovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, považuje Nejvyšší správní soud za nutné upozornit na to, že ve své rozhodovací činnosti doposud pouze jasně konstatoval, že ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu nelze vykládat tak, že by účastník správního řízení neměl právo na pořízení kopií ze spisu a byl pouze odkázán na výpisy, jak by nasvědčovalo doslovné znění cit. ustanovení. V rozsudku ze dne ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 A 143/2001 - 151, výslovně uvedl, že „*citované ustanovení sice hovoří toliko o právu pořizovat si výpisy a nestanoví nic o právu pořizovat si opisy, případně žádat, aby takové opisy pořídil účastník řízení správní orgán; to však neznamená, že takové právo by účastník správního řízení neměl. Právo stanoví pravidla pro dobu přítomnou, což znamená, že je také zapotřebí k jeho výkladu přistupovat z hlediska doby, kdy k jeho aplikaci dochází. Každý právní předpis nese pečeť doby svého vzniku, avšak právní normy v něm obsažené se v důsledku společenského vývoje mohou měnit, aniž by se měnil samotný text zákona. Tak je tomu i v případě § 23 správního řádu. Je zřejmé, že toto ustanovení odpovídá tehdejšímu malému rozšíření kopírovací kancelářské*

techniky po správních úřadech. V dnešní době, kdy jsou kopírovací stroje běžnou součástí výbavy každého úřadu, neexistuje jediný rozumný důvod pro to, aby jich nebylo využíváno pro zhotovování opisů účastníkům řízení, kteří o to požádají.“ Z tohoto konstatování však ovšem nic neplyne o tom, že by byl správní orgán povinen účastníku okopírovaný správní spis zaslat. Ať už pořízení výpisů, nebo pořízení opisů, kopií, poznámek aj., je ve všech procesních předpisech spojeno s úkonem účastníka spočívajícím v nahlížení do spisu a ve svém důsledku slouží k tomu, aby účastník řízení to, co sezná nahlédnutím do spisu, měl možnost i podržet v paměti. Je tak třeba souhlasit se závěrem krajského soudu, že z ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu nevyplývá právo účastníka správního řízení na to, aby mu byl okopírovaný správní spis zaslán, a tím aby bylo realizováno jeho právo na nahlížení do spisu.

Pokud jde pak konečně o stěžovatelovu námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro absenci vypořádání stěžovatelovy námitky nedostatku důvodů správních rozhodnutí ohledně výše a přiměřenosti sankce, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se ani s ní se nemohl ztotožnit. Jednak je třeba poukázat na to, že tuto námitku stěžovatel uplatnil opožděně, tedy po uplynutí lhůty pro rozšíření žaloby ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., striktně vzato se tedy krajský soud touto námitkou explicitě zabývat nemusel. Vedle toho pak je třeba vzít v úvahu, že otázkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí se soudy ve správním soudnictví zabývají v souladu s ustálenou judikaturou ex off. Pokud pak krajský soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost nezrušil, implicitně z něj vyplývá, že jeho nepřezkoumatelnost neshledal. Tento závěr pak sdílí i Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím k tomu, že žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že se ztotožnil s právními závěry orgánu prvního stupně, přičemž ten pak výši sankce řádně odůvodnil.

Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené uzavírá, že krajský soud se namítaných pochybení nedopustil, proto neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá; úspěšný žalovaný by takové právo měl, ovšem ze soudního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil žádné náklady, které by významně přesáhly náklady jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že mu toto právo nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu